

Köves József

Lájkolom a magyar nyelvet

versek

Köves József

LÁJKOLOM A MAGYAR NYELVET

Köves József

LÁJKOLOM A MAGYAR NYELVET

Versek

Arión
kiadó

2011

© Köves József
LÁJKOLOM A MAGYAR NYELVET
Versek

Tipográfiai terv: KOCSIS JÓZSEF

© A fedélterv ÁCS ELEONÓRA munkája

*Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, részletek közlésének jogát is
az írott és elektronikus sajtóban.*

ISBN 978-963-9699-43-4

Arión Kiadó, 2011 Budapest
Felelős kiadó: a kiadó vezetője
www.arionkiado.hu

Nyomdai munkák: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János, igazgató

Kérdés

Köves József.

E köznapi névvel
ismertségedért meg kell küzdened,
ha vágyod, hogy mindenkit elérjen
a műveidbe rejtett üzenet.
De hányan vannak, akiknek fontos
amit gondolsz e kusza világról?
Ha feldőlsz, lesz-e olvasó, aki
emlékszik rád s bármiért hiányol?
Kinek írsz hát? A papírlapon túl,
homályosan, szürkén szállong a köd,
s nem tudhatod, van-e bármi élet,
az ólomból rótt barázdák mögött.
Mégis vallani kell, akkor is, ha
sokak számára név te nem lehetsz,
azért a halvány reményért, hogy majd
talán egyszer egy *könyvmoly* felfedez.

(1973)

Világosabb már a Napnál

Apróhirdetés

Sose jutottam ötről a hatra,
Bár az életem tettem a latra.
Ami adatott, igencsak gyatra.
Kiadom lelkem busás kamatra.

VILÁGOSABB MÁR A NAPNÁL

Napnál világosabb

Világosabb már a napnál:
rontottál, ha jót akartál.

Könyveket bújtál elvekért,
s az eszme mindig elvetélt.

Megsimogattál egy ebet:
vicsorgott s megmarta kezéd.

Ültetted szeretetmagot,
s az gyűlöletté hervadott.

Nézted a fénylő csillagot,
de rád csak tompán villogott.

Istentől vártál jeleket:
kicsúfolt mint egy gyereket.

Másokért dolgoztál sokat:
s vetettek neked csontokat.

Világosabb már a napnál:
hatni hiába akartál.

A magány jegyzeteiből

Mindannyian egyedül vagyunk...
vagyunkat, álmainkat ellenőrzi, támadja
feleség, szerető s vadidegen.
Egyedül sincs soha csöppnyi magányunk,
függetlenségünk is vágyálom csupán –

s nem bújhatunk el önmagunkba sem.

Száz

1.

Apám kilép az urnasírból.
Nem engedi, hogy ünnepeljem.

Nem kenyere az évforduló.
Azt dűnnyögi: el kell mennem.
Fehér haját megsimogatnám
(a boncteremben féltem ettől:
úgy feküdt mintha csúfolódna
az életem, hisz minden eldőlt...)

Menj, int most szellemkezővel,
aztán legyint egy nagyot.

Várjál, Apa, még nem megyek el!
– szólnék.
De már egyedül vagyok.

2007. JÚNIUS 18.

2.

(Anyám sírjánál)

Mintha itt és mintha most...
 Nyolcvan fölött is hogy szaladt!
 Hitte: átér még a túlra.
 És jött az autó. S a pillanat
 eldöntötte. Igen. Átér.
 De vissza nem jön már soha.
 Nem tud szaladni, és sírját
 benövi borostyán s moha.

Százéves lenne az anyám?
 Nem lehet! Hisz itt van velem.
 Meglátogattál? – kérdezi,
 s megsimogatja a kezem.

2007. JÚLIUS 22.

Köszív

Tudjátok, mi a magány?
Nem vagytok egyedül, és
mégis üres a parány
szobátok, s akár a kés,
végigszeli a jeges
sarki csöndet szavatok.
Nincs válasz, csak a rideg
és közönyös ablakok
süvítő résein át
felel kintről a világ.

Tudjátok, mi a magány?
A falak sem felelnek.
A térről egy szomszéd lány
felnéz, de nem ismer meg,
nem köszön fel ő sem.
Szíves szóért epedtek,
de még az utcakő sem
fordulna tifeledek,
mert szemetekből látja,
hogyan éppen ettől féltek.
S kőnek kőből a szíve.

Mit fordítna feledek?

Ha lesz még nyár

R. György emlékének

Ha lesz még nyár
 ha lesz még hársillatos este
 ha szólnak még a tücskök Szadán
 ha lesz még erőm kiülni ott a teraszra
 ha bort kortyolva nézem még a messzi vezető utat
 ha fel tudom emelni még a rubintos poharat, Gyurika
 mindig azt érzem majd, egyedül hagytaál te ott a
 sötétben.

Üresek lesznek már a kertasztali esték
 elillant a télben a jó szomszéd-barát
 mássá válik most már az a kert is
 más íze lesz a hús vörösbarnak
 magammal vitázom a világról
 csendesen.

Ha felnézek majd a vibráló csillagokra
 látom, bekapcsoltad *csillagnyíró*d motorját
 hogy magadnak köztük járható ösvényt teremts.

Advent Bécsben

Izzó aranylabdák támadták az eget
gesztenyés nénike kínált friss meleget
dalolt a *Mahlerstrasse* *gusztá* volt nagyon
az egész belváros csupa kincs és vagyon
még a koldus is kék gyertyának öltözött
s csillagszórót gyújtott két *dankeschön* között
ezüst angyalkák Strauss-keringőt táncoltak
*Stiele Nacht*ot fújt szájharmonikán a vak
csengettek az eurók papírpoharában
két kis hópihe is lehullt bánatában
az égről sok csillag szállta meg a Dómot
béke áradt mindenből és *tüchtig* jó mód
a *Rathaus* mögött árusbódék csillogtak
és mint nyugalomban városiak szoktak
burgerek ették a *hamburgert*, a *vurstot*
forralt bort ittak rá no meg édes mustot.
Igen, átjárt ott a békebeli béke

s arra jöttem haza, hogy mindennek vége

(2002. DECEMBER)

Engem az Isten

Engem az Isten nem szeret,
hiába lettem volna jó,
elengedte a kezemet,
szálljak, mint kergült léghajó.

Engem az Isten úgy szeret,
hogy új s új próbára bocsát,
s minden rosszon ha túlleszek,
szemembe csap egy gonosz ág.

A sok szép régi emlék

Elfakult képek: drága mosolyok.
Öröm és fájdalom gondolni rájuk.
Kár, hogy elmúlt ami volt.
De ha nem múlt volna el,
nem is lenne emlék.
Jól van ez kitalálva
mégis.

Esik

A világ csak hangulat.

REVICZKY

Az ablakot eső veri. Itt a lábamnál
ül(ne) hű kutyám
– ha lenne.

Érezném melegét.
Hideg az ég.

Ha lehunyom szemem,
s a képet nézem,
a Korong utca
gyepét
szinte érzem,

mint rég.

Micsoda messzeség!

Az ablakot eső veri.
Nincs hű kutyám
és kedvem.

Hideg az ég.

S már milyen rég!

Íme hát nem lelem...

csontomig hatolt már a bánat,
így értem el közel hetvenet,
íme hát nem lelem hazámat,
ez a föld nem persely, nem szeret,

jó, majd egyszer (hamar) befogad,
s – lehet – lent derűsebb ég ragyog,
és – szokás felénk – a síromat,
feldúlja tán néhány *gőjgyalog*,

én ezt kaphatom virág helyett,
mégis *ott lelem* meg hazámat,
hát tegye csak aki nem szeret,

csontomig hatolt már a bánat

Feleség (Évfordulóra)

Hogy te mi vagy nekem?
Nem tudom sorolni.
Te vagy tiszta ruhám,
megszokott, jó holmi.
Te vagy a kenyérem.
Te vagy a kalácsom.
Te vagy az ünnepem.
Te vagy a karácsony.

Te vagy a kispárnám.
Te vagy a jó álmom.
Te vagy a kedvesem.
Ezer éve párom.
Te vagy az otthonom.
Puha, meleg fészek.
Ha emészted magad:
Én is elenyészek.

Asszony a temetőben

Évtizedek után láttam:
kőkeresztek sorfalában.

Milyen szép is volt hajdanán!
Fénytáncot járt a nap haján.

Csókjai buja fűszerek,
forrón ölelték hús szelek.

S ha futott réten-hegyen át,
füvek csiklandták derekát.

Talpán ma rozsdás levelek,
fölötte báránfyellegek.

Száraz avaron lépeget.
Csak földet néz, nem kék eget.

Mögötte minden, ami volt,
előtte sok-sok régi holt.

Most sírok között andalog...
Várják már fönt az angyalok.

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ

Monet kertje

Kacérpiros pipacstenger
fekete lány tépi tépi
ölében a tüzes virág
kókadtan is életvidám
mint a halál, véres halál

gyermek vizililiomnak
torkát hinár szorongatja
jácintok a fűzfák alatt
felisszák a fűzkönnyeket
pára úszik szemed előtt

dőlni kész a fehér írisz
felhő mögé bújik a Nap
gyűrűt húz a korai Hold
a szilvafák vad virága
tarackdús föld ölébe hull

elsápadnak a pipacsok
sebtől vérzik a kardvirág
táncol a rét táncol táncol
s belefut a csendes tóba
a halálos ölelésbe

vészt sikolt a tavirózsa
lebukik a mély iszapba
az égből egy éles villám
vág a tölgyfakoronába
bágyadt fénye a vízre száll

Magányos cédrus

Hátad mögött a tenger. Vagy a sivatag?
Hová nyúl sok karod, kitől vársz ölelést?
Bár állnál szebb tájon - visszatart gyökered.
Cibál a szél... Lenyomja ágaid.
Hát kapaszkodj, míg a sivatagi számum
nem fordít egyszer majd hanyatt
gyökered kitépve
hogy itt pusztulj el e végtelen
homokon társtalanul, árván
a tiszta kék égre tekintve

míg el nem sötétíti varjak rongyhada

Májusdal

Duzzad, s pattan a rügy.
Tudom, ez nem nagy ügy,
nem világmegváltó
költő tollára váró
és nem időtálló
mély gondolattömeg
de hát engedjétek
örülni a napnak
annak hogy aratnak
majd akik ma vetnek,
hogy egyre nevetnek
utcák erdők hegyek,
engedjétek, legyenek
oly gondtalan mint e
koloratúr cinke,
s mosolygós akár a
nyíló barka szára,
hisz ma már süt a nap
tél-gondok omlanak
utcákat-tereket
mint fát a verebek
borítják friss remények
tavaszi zenének
tár fület sok ablak
s csókot dob a Napnak.

Vattacukor-felhők
 közt nem leszek felnőtt,
 bánatom levetem,
 legyek ma szertelen
 sok gondom elszalad
 egy röpké perc alatt,
 nézem a kék eget
 májuslány integet.

Kánikula

Már földre bukik a fenyő bágyadt ága,
mintha üde forrást, bő kutat keresne.
Vesztes csatamező: holt az egész táj ma:
eldőlt a fű, halottként nyúlt el a teste.

Mézzé édesedett körtét szív a darázs,
hullott szilva belébe méhfullánk hatol,
a kertben a sziklák köve izzó parázs,
Gyík piheg közöttük a napon valahol.

Autó veri fel a sarkon az út porát:
tűzkarikát rajzol a homok a légbe,
csikorog a csap, de nem ad vizet a kút.
Elsorvadt a mályva, a kert nyári éke.

Zavarodott hangyák árnyékot keresnek.
Kegyelemért eseng a kék harangvirág,
s meghajtja fejét a hóhér napderesnek -
bíbor kakukszegfű rebeg érte imát.

Hús cseppeket keres egy szomjazó madár,
lesből macska feni rá a foga kését.
Csönd ül a környéken. Minden holt és sivár.

Gyászol a táj. Várja a nyár temetését.

Áprilisi alkony

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ

A pajkos napocska pirosuló pofával
nyelvét ki-kiöltve küldi le sugarát,
majd kacagva ráül az égi csúszdára
s lassan, nagyon lassan elengedi magát;

sikongatva megy le, csöppet sem sietve,
közben lángkezével szivárványt karol,
izzó háta mögé kék égfüggönyt húzva
elmerül, s hajnalig megbúvik valahol.

Holdfogyatkozás

A lufi hold rápottyant a
tujafenyő csúcsára,
onnan bámult szerteszéjjel
aranylábát lóbálva.

Fölnézett a kormos égre,
megfogott egy csillagot,
de az kiúszott markából,
s kacsingatva kacagott.

A hold fenn a fenyő csúcsán
lassan kiflivé fogyott,
ekkor megbillent a súlya,
s fel, az égre potyogott.

Felhőhinta

Reninek és Ádámnak

Felhőhinta
felhőágon,
legnagyobb a
nagyvilágon.

De magasba
visz a hinta!
Kéklík az ég,
mint a tinta.

Szállok derűs
arany nyárba –
kapaszkodom
napsugárba.

1999

Úgy jött az ősz

Úgy jött az ősz, hogy észre se vettem.
Három kék szilva hullt le a kertben.
A meggyfa alatt megsárgult levél
kitárt szárnyait felkapta a szél.
A pink rózsza foszladozó szirma
ráborult a földre, mintha sirna.
Macska surrant el napot keresve,
de lassanként ránk borult az este,
a ház előtti hársfalomb alatt
búcsút intett a nyár, és elszaladt...

SZADA, 2008. AUGUSZTUS

December

(Reni sorára)

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ

paplanba bújik a föld
akolban vacog a nyáj
hósipkát húzott a tölgy
alszik a télben a táj

hurkapálca a fenyő
vattacukros buta báj
eltűnik ha tavasz jó
alszik a télben a táj

szélszárnyon billeg a hó
halotti csend, szinte fáj
jég alatt lapul a tó
alszik a télben a táj

Izzik a hó

Szikrázik a nap a jégen.
Izzik a hó. Izzik a hó.
Jaj, de szerettelek régen!
Izzik a hó. Izzik a hó.

Fekete felhők az égen.
Olvad a hó. Olvad a hó.
Elbúcsúzunk még ma szépen.
Sötét a hó. Sötét a hó.

Szerelmünknek vége végleg.
Jég lett a hó. Jég lett a hó.
Jégbe vésem szép emléked.
Vérzik a hó. Vérzik a hó.

Gyászjelentés

Súlyos, hosszantartó, nagy szerelem után
pislákol, majd kihuny benned a szenvedély.
Lehet, hogy este lesz, talán csak délután,
vagy éppen kegyetlen, karcossá dermedt éj.

Elszáll a szerelem, marad néhány fénykép
amellyel nem is tudsz mit kezdeni, csupán
csodálkozva nézed: ezt szeretted nemrég?,
és többé nem vágysz már ölelése után.

Néhány hét, s felhőid tőled messze szállnak,
messzire, egy rideg, borús város fölé,
ahol már nincsenek régi, merész álmok:
– te ott, én pedig itt – megyünk a sír felé.

**SZÖVŐLÁNY
NEM ÁLMODIK**

A Styx partján

dús csomaggá híznak a vizitdíj számlák
lassan csak a jegyző tudja majd a számát
mikor megtéríti kis részének árát

de nem rettent engem közelgő halálom
a Styx partján lábam kajánul lóbálom
hadd bosszankodjék csak a ladikos Kháron

most már csak megértő bölcs derűvel várom

(2006)

Radnóti

Szülőházád? S tested is majd?
Komolyan ezt remélted?
Hát most itthon vagy –

S örökre kitátott szádba
Pereg a szülőföld.

(2006)

Ennyiért

– Helyzetkép J. A.-nak –

Szövőlánny
nem álmodik már
cukros ételekről
s más mesés
édenekről

nem szövi álmát
hiszen szövőgyárát
hol szőtte selymét
elbokázták
őkelmék

Talán arról
álmodik éppen
hogy télen
nem lesz lázas
s hogy kezébe nyomnak
a *Fedélnélkülért*
egy-egy százast.

Talán
már ma
nincs is álma...

Valósága
az átjárók világa
meg a zord idő

s lábán a szétázott
régi rossz cipő.

Marionettmester

Laza kócbabákat
száz madzagon rángat
görcsbe meredt testtel
(a) marionettmester.

Egyszerre sokezetet –
s ez még csak a kezdet!
A bábuk szaporák,
madzaguk ezer ág!

Egy-egy ujja ezer.
Aztán már százezer!
Amennyit nem restell
(a) marionettmester.

Sok bábu úgy táncol
cukorspárga láncon,
ahogy irányítják
rángatózó útját.

Boldogok is végül,
hiszen mester nélkül
– csúfjára világnak –
magukba rognának.

De nem tart sokáig:
ideig-óraig,
s felbukik majd egyszer

(a) marionettmester.

Ballada egy politikussá züllött tanárról

(két ajánlással)

Tanár úr kérem, én csalódtam önben,
mert már színtelen tiszta-volt szeme;
most elbúcsúzom inkább, s nem dühömben,
végig gondolva mindent eleve.
Tanár úr kérem, ön hazudott nekünk,
amikor hősieks múltunkról beszélt
és letagadta, hogy e dicső nemzet
mindig is eltűrte a hazug szeszélyt.

Tanár úr nekünk legendát oktatott,
bár tudta, hogy nem oly dicső a múltunk,
eladtuk testünk – a hazánk –, s mint kokott,
mi folyvást idegen karjába hulltunk.
Tanár úr, ezt ön most sunyítva teszi:
aljas érdekeknek szószólója lett,
hazánk szerveit gyűlöletrák eszi,
hazugság színpada lett a parlament.

Tanár úr talán a legvadabb hazug,
hiszen jól tudja, mindez hová vezet,
milyen mélységes szakadék ez az út
ahová húzza ön ezt a nemzetet.

Ön sikert óhajt, s a színpadról ezért
letaszítana minden más szereplőt.
A nagy drámából ön semmit meg nem ért:
nem zászlót lenget, hanem vad kereplőt.

Ajánlás 1.

Herceg, e tanártól végleg búcsúzom,
Ezentúl talán már észre sem veszem,
nem vezethet engem többet tévúton,
hamis szava nem veheti el eszem.

Ajánlás 2.

Herceg, e tanárból báb lett, madzagon
rángatott figura, csúf és torz bohóc,
de nem nevetünk rajta, csak szájalom
mit érzünk, ha beléből kilóg a kóc.

A vad madár

(Népdalféle)

Házunkon egy kicsiny balkon,
szemem megakadt egy falkón:
ráröpuült a könyöklőre,
ürgét nyúzott delelőre.
Gonosz szemmel nézett körbe,
karma hegyes, csőre görbe.
Vártuk, hátha elrepülne,
De csak lesett minket ülve.

Sötét tollát felborzolva
Emésztett a gonosz gyomra.
Nem száll el, hiába lessük,
Támad, hogyha hessegetjük.
Hess madár - hiába kérem,
Ő csak ül ott, rém sötéten.

Ha a sólyom elrepülne,
Én bús szívem felderülne.

(2009)

Tükörútvesztő

Amnézia feje győzelme után
 (a rajongói folyvást ünnepelték)
 az Amnézlendbe osont egy délután,
 álruhában, hogy fel ne ismerhessék.
 Testőrei a távolból követték
 (mint szomjazónak víz – kellett a magány),
 hogy az ígéretektől elhülyült nép
 föl ne ismerhesse, ő van e tanyán,
 csak átlagember, ki löki a kecskét,
 majd itt vezeti vadul a dodzsemet,
 és kicsiben vesz pénzügyekből leckét,
 erre használva a játéktermeket.

Besietett a tükörútvesztőbe.
 A tükrök között az elsőbe nézett,
 ujjongva látta, nem tellett időbe,
 és hatalmas lett, mint az Égi Végzet.
 Faggatni kezdte hát a tükörképét:
 – Ugye, jó képmásom, nincs nálam nagyobb?
 Én teremthetek háborút vagy békét,
 tisztelnek a földi s égi angyalok.
 – Ó, hatalmas vagy! – felelte a mása,
 melletted még a Mont Blanc is csak parány,
 és hangya az ég minden alkotása,
 nagy művész vagy te az élet színpadán.

A nagy vezér most eggyel odébb lépett,
 a második tükör előtt is megállt,
 ámulva nézte a szemközti képet,
 s amit látott, attól szava is elállt:
 négyszeresére szélesedett válla,
 mind a két karja akár egy tölgyderék,
 s milyen férfias, kőkemény az álla!
 – Hát ezért szerelmes minden hölgy beléd! –
 súgta hízelgőn a foncsoros üveg -,
 mert ilyen erős vagy, imád a világ,
 ezért epekednek érted a szüzek,
 ezért rebeg a nép teérted imát.

A nagy vezér feszítve tovább sétált.
 Újabb tükör. Itt ránézett egy törpe.
 – De kicsinek mutatsz, rút üveg – tréfált
 hahotázva a vezér a tükörbe.
 – Nono – felelte a képmás –, nálad én,
 vedd észre, semmivel kisebb nem vagyok,
 tudd meg tőlem hát, beképzelt nagylegény:
 hogy valót mutatok, sosem torzítok.
 A pártvezér fékeveszett haraggal
 az igazmondóba rúgott egy nagyot,
 ám kemény volt az, mint a kőfalakkal
 védett vár, s a vezér sírva jajgatott.

(Tanulság, melyet úgyse fogad meg)

Ma sokra törsz de közeleg a másnap,
mikor rádöbbsz: nem a tükör görbe,
hatalmad vége csak neked lesz gyásnap,
s megtudod, milyen egy *elűzött törpe*.

Egy mondat a hazugságról

(Nemcsak a puskacsőben...

ILLYÉS GYULA)

Hol hazugság van,
ott hamisság van
kint a pusztaságban
s a meleg szobákban,
a lelkek zugában
is hazugság van,

mert hazugság van
minden újságban
és minden sorában
a szóra nyitott szájban
is

csak hazugság van –

hol hazugság van
ott hamisság van
a vélt igazságban
s szolgáltatásában:
a bíróságban,
minden ítéletben,
és hazugság van
isten-hitéletben
krisztusszeretben
és a parlamentben –

hol hazugság van,
ott csak álság van
a politikában,
minden kormányban,
elnököpalotában
pártházak zugában
fülkék magányában
vasúti vágányban
a kezes bárányban
is
csak hazugság van;

hol hazugság van,
ott hamisság van
minden szegletben,
minden egyenlegben
is
csak hazugság van –

hazugság van
nemcsak az országban,
egész Európában
messzi Ázsiában
és a nagyvilágban
csak hazugság van
és hamisság van
bokorban s ágban
oltványban, dugványban
a fakoronákban

ahogy a boglyát
szekérre dobják
tépő boronákban
és a koronában
is
csak hazugság van,

mert hazugság van,
(s persze hamisság van)
az apák szavában
anyák mosolyában
gyermek kacagásban
életben s halálban
örömben és gyászban
is
csak hazugság van

igen, hazugság van
s hazug szabadság van
szónokok szavában
e hazugországban

**AMIKOR
SZALADNAK A LÁNYOK**

Amikor szaladnak a lányok

A legszebb, amikor szaladnak a lányok.
Vágyva nézem pályán, futópadon őket,
az atlétatrikós, rezgő mellű nőket,
táncolnak a halmok: nagyok meg parányok.
Mindig szemből nézem a trikóredőket!
Tenger hullámai – ugráló szép mellek...
futás közben, igen, ekkor a legszebbek,
Erosz táncoltatja a csodás emlőket.
Szinte kacsintgatva mozognak a mezek!
Szemembe villan hullámuk fénye-árnya.
Micsoda mozgás! Mintha táncoló kezek
játszanának velem, élettél, s egymással -
csodálatos halmok: Ámor édes szárnya...

Lányok, ki győz ma nálam mellbedobással?

Illatos kert

Micsoda bódító virág!
Neked nyíló szép szelence.
Vérszín ajkú mély kemence.
Nézd, s megszűnik a külvilág.

Démonkehely. Virágkosár.
Húsos szirmok. Mély torok.
Bibéjéből méz csorog.
Ívkupolás borospohár.

Elszédül, aki belenéz.
Mámorító, mint óborok.
Vörös lótusz, virágporok.

Ó, jaj, a vágyam elemészt...

Tenger vízében

most már mindörökre elmarad egy álom:
tenger vízében szeretkezni veled
egy estébe hajló sehol-felhős nyáron
a hold elé kúsznak éji fellegek
mennyit gondoltam rá hogy talán majd egyszer
ha a hullámozó víz olajsínbe hull
beúszunk a mélybe, mezítelen testtel
s lehűthetetlen öllek ott vadul
körülöttünk kagylók medúzák és halak
– cinkos hunyorral lesütött szemek –
és nekünk a csend meg a jó magány marad
szemedben csillagok pulzálnak mint smaragd
éteri fénye, s *testünk vágytól remeg ...*

de ez az este már örökre elmarad

Olyan szelíd...

Olyan szelíd voltál, mint a selymes patak.
Néztelek s elfogott az eszeveszett vágy.
Ott feküdtél, csábított a vetetlen ágy,
Kandikáló melled, márványsima hasad.

Fejedet karolta színes, puha párna
Akár a pitypangot nyáron a selymes gyep.
Melléd bújtam s mondtam: mezítlen szeretlek.
Csókoltam szép öled bebocsátást várva...

Te suttogva szóltál: ne nézd a meztelen
Bőröm és testem, a megremegő kezem.
Hunyd le a szemed és ölelj át nesztelen.

Maradj mozdulatlan, heverj rajtam, még nem
Vagyok felkészülve, látod, védekezem!
Légy türelmes, várj, míg felhúzom a térdem...

Buklészőnyeg

Derekam karolta megfeszített lábad,
az ágyban kezdtük, olyan mohón vetettük
magunkat egymásba, akár két vadállat.
Nem is a földön jártunk, inkább lebegtünk.

Sóhajtvá nyögted, maradj még, jaj el ne menj!
visszatartottam hát, hogy te velem élvezd
ezt a már-már földöntúli gyönyört és ezt
a vihart, melyben együtt pokol és a menny.

Emlékszem halálig: ahogy észveszetten
lecsúsztunk a puha ágyról önfeledten,
s lent zajlott tovább a fortissimo aktus.

Együtt rángó lábunk adott hozzá taktust.
Milyen régi eset! Bizony most is érzem:
attól a szőnyegtől kikopott a térdem.

Ötvenkilenc

Türelmetlenül futottam utánad
S persze kulcsra zártam rögtön az ajtót.
Őrjítő vágyam kegyetlenül hajtott,
Szinte letéptem rólad a ruhádat.

Gomboltam – volna – hátul a melltartód,
De kebled völgyében elől volt a pánt.
Te megoldottad akkor a nagy talányt:
Tépjem le bátran ezt a konok csatot.

Kibújt kosarából varázsos melled
Még komoly súlya se húzta le picit,
Izgalmában együtt ringatózott veled.

Szájamhoz emeltem a drága cicit
Vadul csókoltam szépséges két halmát
S lent már éreztem vad vágyam hatalmát.

Hanyatt

Úgy, úgy! Lovagolj meg, te gyönyörű asszony!
Szorosan fogd kantárod: a két kezem;
érezzem, hogy a lánggal ölelkezem,
és rajtam hordott nyerged gyönyört fakasszon.

Nem, ne húnyd le a szemed. Hadd lássam én ezt
a szenvedélyt, mely nap és a csillagok
vakító izzásával mostan itt ragyog
íriszed szivárványán, és ó, ne fékezd

vágtád, műlovarnő a rivaldafényben,
gerinced íjként feszítve nyargalj velem
ebben az őrijítően szép szenvedélyben,

hegyen és mezőn át ívelő szerelem
lovasa, váljunk ketten eggyé a kézben,
melynek végén vár a rejtelmes végtelen.

RECIPROK

Reciprok

Lásd fordítva a világot!
Égről tépjél vadvirágot,
lendítsd talpad jó magasra
a hátaddal essél hasra,
repülővel szállj fel mélybe
a napfényes, derűs égbe,
föld gyomrába úrhajóval,
szavalj verset néma szóval,
mindent halljál a szemeddel,
s élesen láss a füleddel,
rúgd a labdát két tenyérrel,
szeress kővel, dobj kenyérrel,
lehajolva nézd a holdat,
a fűben a csillagokat,
jégben legyen bőröd égett,
tűzben nyerjél hűvösséget,
reggel fogyaszd estebédet,
anyaméhből legyen véged,
minden rosszról tudjad: jól van,

s szüless meg a koporsódban!

Haragos triptichon

1. Csitítóan

Az éj sötét takarója
egyre jobban feketül.
Pihenj, tágra nyílt ajtódnál
már a hajnal hegedül.

A hajnal, a kóbor zenész
húrján zeng az üzenet:
próbálj álmnyit pihenni,
nyugtasd zajos szívedet,

mert hangosan, mint az üstdob
szól – és vár egy hosszú nap,
felejtsd el vak dühöngésed,
süllyeszsd mélyre bosszúdat:

mindenkinek fáj valami,
düh ne dúlja lelkedet,
altasson el szelíd béke
hát hunyd le a szemedet!

2. Dacosan

Az éj sötét takarója
egyre jobban feketül.
Nem érdemes már aludni,
hisz a hajnal hegedül.

A hajnal, a bohém zenész
húrján zeng az üzenet:
nehogy bebújj paplanodba,
turbózd fel a szívedet,

legyél hangos, mint az üstob,
így lesz vidám, s hosszú nap,
sörrel, borral és konyakkal
altasd el a bosszúdat!

Mulattasson minden ami
dúlta eddig lelkedet,
így lesz a bensődben béke:
használd az eszedet!

3. Ittasan

Az éj tik-tak... takarója
egyre jobban feketül.
Miért vagytok itten többen?
Jé! Két hajnal hegedül!

Két hajnal, két piás zenész
húrján zeng az üzenet:
lefér még egy pohárka itt,
jól tágítja szívedet.

A füledben dörg (ez)üstob,
agyadban hörg rossz dúvad,
sör és bor és finom konyak
csak fokozta bosszúdat.

Még két liter és szerintem
Elfe... lejtéd lelkedet...,
akkor lesz jó: semerre sem
találod meg eszedet.

Gyalog bizon'

*Az életet már megjártam. Többnyire csak gyalog jártam,
Gyalog bizon'... Legfőlebb ha omnibuszon.*

ARANY JÁNOS

Trabant volt az első kocsim,
azután jött a Skoda,
ezt követte egy Dacia,
delfinkék román csoda.

Volt utána egy Ladám is,
agyonhasznált, örökölt,
olyan rossz, hogy kint a sztrádán
motorja kikönyökölt.

Használt Charmant következett,
japán volt és elegánt –
mígnem egyszer elől-hátul
két autó is beleszállt.

Opel Astra követte őt..
Kicsi, fürge, hófehér.
Csak egy autótolvaj tudta,
hogy e kocsi mennyit ér.

Amíg én a Rádióban
hirdetgettem az ígét:
beleült a pernahajder
– tán azt hitte, klarinét –,

s megfújta a kedvencemet,
sose került már elő.
Nyilván szétbontotta szegényt
egy zug-autószerelő.

Követte egy Opel Vectra.
Nyitható a teteje.
Metálbordó. Csepp víztől is
foltos lett az eleje.

Új Astrára cseréltem őt.
Nékem peches e márka:
mert egy éjjel házunk előtt
Egy tolvaj elzabrált.

Mostan *Focus* om van nékem.
Nem is enyém. Cégemé.
Tán utolsó autóm, hiszen
ballagok a vég felé.

Így most már a hetven táján
szerény s szegényebb vagyok,
Újabb csodakocsiról én
legfőlebb csak álmodok.

S mert a *Trabantot* nem gyártják,
gyalog járok eztán, bizon'
Ha ettől is meg kell válnom
– *Arany* osan: *trolibuszon*.

Éjszaka a tetőn

Este, látom, a parti rámpák
fölött csillagok gyúlnak: a lámpák,
s a sötétlő fellegek mögött
– akár a díszbe öltözött
báltermi drapérián
lent s ott fent a galérián
(ó, régimódi színterek)
arany és ezüst flitterek:
fent igaz csillagok – s mind remeg!
És szórja fényét az éjen át
egy pontra, hol mint jégen át-
hasadó, széles furcsa semmiség:
fekete lyukból nyíló derűs ég!
Mögötte zene szól, halk, ritmusos,
e diszlethez igen stílusos.
És ott egy ház, a cserépen
– mondhatni nagyon merészen –
lábait nyújtva szürke
macska siet fürge
léptekkel az eresz felé,
de nem kapaszkodik belé,
hanem föláll, nyújtózik, nyávog
(visszhangozza a repedt bádog)
és deli férfi lesz belőle.
Most egy lány siet a tetőre,

mint párducé, olyan a teste,
kecses léptének tapsol az este.
A macskaférfi odalép,
vállára teszi két kezét
és keringőzni kezd vele.
A szférákból könnyed zene
áramlik, üveghangon
vonósok húzzák az égi gangon.
Hallják s nézik a táncot,
kutyák, szakítva szíjat, láncot,
s leröppennek a galambok
nézni ez éji kalandot.
A mesepár eltáncol szépen,
lábnyomokat hagyva az égen,
mely aztán összezár kéken.

(Ezt álmodtam egyszer régen)

Lájkolom a magyar nyelvet

Az magyar nyelvről

Lájkolom a magyar nyelvet
mert az nekem oké,
messengeren úgy vágtatok,
mint egy netes zsoké.
Rajta vagyok én a fészen
És persze az iwiwen,
(ott passzoltam el egy járgányt,
hát király az imidzsem).

A spanom nem twitterezik
és a spybootból kivált,
éjjel nappal csak gályázik,
csinálja a fesztivált,
a dumcsija nem is kircsa,
egyáltalán nem komoly,
az állítmányt egyezteteti,
s minden új szón elmolyol.

Így ő sose beszél mangolt,
ikuvákum lett a srác,
de a csaja bébilédi,
érte kitörne a frász.
Yes, ő nekem nagyon baba,
Habár nem egy észkombájn,
de szerkója szuper műkszik,
stírlölöm a szép combján.

Ósünben vesz miniszokit,
Lidliben meg strasszokat,
mindben nagyon édi-bédi,
őrjíti a skacokat.

Tegnap is fönt volt a neten,
ment közöttünk a rizsa,
küldtem neki három szmájlit,
ezt nem látja pasija.

Faszagányos a magyar nyelv,
Látod, mindent kifejez
Ne má' hogy azt hadováld,
hogy teneked link hely ez.
Nem kő ide már Kazinczy
ki szavakat buherál,
mára ez már nem nagy biznic,
nem lenne most zsírkirály.

Asse tudná, mi a trendi,
nem küldene esemest,
nem tudna még szörfölni sem,
lúzer lenne egyenest.
Pedig hát ő nagyon csípte
A szót, ha az idegen,
és talán a mai szöveg
se hagyná őt hidegen,

gáz lenne, ha plázacica
neki csá-val köszönné,
s aztán rája zúdulna a
kamuszöveg özöne,
talán meg se értené, hogy
mér trendi e hadova,
így járna és zavarában
nóném falcolna tova.

Kék medence

A halál mélységes kék medence
léted egyszer majd benne elmerül,
s lelked akkor gondtalan evezve
langy vizek hűvös mélyére kerül.

Lent csodaszín *halottlányok* úsznak.
Rádköszön egy *evezőlábú rák*,
irányjelzője víz alatti útnak,
lapátja jelzi, merre ússz tovább.

Oldalba bök egy mulatságos *delfin*,
hanyatt fordulva hasára emel.
Nappal ölelkezik a tengerszín:
a kékségre egy sárgás fény felel.

A delfin elhagy, búcsút mosolyog
vagy tán csücsörít a kitért szája,
de már a tested mellett kódorog
és neked dalol a *gitárrája*.

Ott lent medúza vár s fehér koráll,
tengeri fűmező nyújtja lágy testét,
fátyolos alga körbe-körbeszáll,
táncos *tűzhal* fényli át az estét.

Bukfencsel üdvözöl víg *bohóchal*,
a *dugong* csöndesen bólogat feléd,
reád mosolyog egy tengeri angyal,
s végtelen békesség költözik beléd,

hiszen csak mélységes kék medence,
melyben egyszer majd léted elmerül,
hűs vizek közt gondtalan evezve
vágyott nyugalmad végre teljesül.

Celebvilág Celebeszen

Furcsa sziget ám Celebesz,
hol az ember lám, celeb lesz,
hiszen pompás egy szerep ez.
Celebeszi tévészerp
Ideális celeb-terep:
Éjjel-nappal szerepelek.
Celebeszen minden celeb:
Celeb gólya celeb kelep-
el, alatta celep telep,
celeb csapon celeb szelep,
celebek ott a fűszerek,
s celebmérnek a műszerek.
Celeb pónin celeb nyereg,
celeb nyergen celeb gyerek,
celeb itt a majomsereg,
sok képernyőn celeb perereg
s celebeké minden szerep:
néha szexes, néha meleg,
celeb ágyon celeb remeg,
celeb mulat, nem kesereg.
Celeb almát celeb felez,
Az élet itt így perereg:
Celebelnek az emberek.

Óda a szép Embóliához

Magát, kedves, én nem vártam,
szép nevű Embólia.
Gyors volt, akár a szélvihar
röptette fémfólia.
Itt van, hát az Isten hozta,
Talán csak túléltem Önt,
ki még egy ifjabb embert is
hipp-hopp és a sírba dönt.

2007. DECEMBER

Változások

Megláttál az utcán
bicegve és sután.
De nagyon szégyellted
Hogy te ezt szeretted!

Én is megláttalak:
de ez már más alak!
Szélesedtél hátul.
Tompora mutantur.

Szerelmeim – városaim

Szerelmem – és néha vár is
Szajna-menti léha Párizs.
Hogyha hív, hát mennék máris.

Ilyenkor csak az a gondom
(magamnak is félve mondom)
megsértődik rám majd London.

Engem még azért is rág a
gond: mit szól majd ehhez Prága,
hisz szívemnek ő is drága.

S te is itt vagy, kedves Belgrád,
turistádat sose verd át,
s én ámulva nézek fel rád.

No és a szomszédos Zágráb,
talán nekem ő még drágább,
(bár nem múlja felül Prágát).

És nem múlja felül Oslót,
az emlék ködébe oszlót
de ott mégis szertefoszlót.

S mert nem fogott bőjti kosztra,
szívemben él ősi Moszkva,
csak meg vagyok tőle fosztva.

Aztán itt a cifra Pozsony.
Utaztam ott villamoson
(de a busz is vígan oson).

Versemet az égre festem,
s itt maradok vénen, resten,
e tüntető, rémes Pesten.

2007

Tartalom

Kérdés / 5

VILÁGOSABB MÁR A NAPNÁL / 7

Apróhirdetés / 9	Engem az Isten / 17
Napnál világosabb / 10	A sok szép régi emlék / 18
A magány jegyzeteiből / 11	Esik / 19
Száz / 12	Íme hát nem lelem... / 20
Köszív / 14	Feleség / 21
Ha lesz még nyár / 15	Asszony a temetőben / 22
Advent Bécsben / 16	

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ / 23

Monet kertje / 25	Felhőhinta / 33
Magányos cédrus / 27	Úgy jött az ősz / 34
Májusdal / 28	December / 35
Kánikula / 30	Izzik a hó / 36
Áprilisi alkony / 31	Gyászjelentés / 37
Holdfogyatkozás / 32	

SZÖVŐLÁNY NEM ÁLMODIK / 39

A Styx partján / 41	A vad madár / 49
Radnóti / 42	Tükörútvesztő / 50
Ennyiért / 43	Egy mondat a hazugságról / 53
Marionettmester / 45	
Ballada egy politikussá züllött tanárról / 47	

AMIKOR SZALADNAK A LÁNYOK / 57

Amikor szaladnak	Olyan szelíd... / 62
a lányok / 59	Buklészőnyeg / 63
Illatos kert / 60	Ötvenkilenc / 64
Tenger vizében / 61	Hanyatt / 65

RECIPROK / 67

Reciprok / 69	Kék medence / 80
Haragos triptichon / 70	Celebvilág Celebeszen / 82
Gyalog bizon' / 73	Óda a szép
Éjszaka a tetőn / 75	Embóliához / 83
Lájkolom	Változások / 84
a magyar nyelvet / 77	Szerelmeim – városaim / 85